

ÚJ TÁVLATOK KONGRESSZUSA

A X. pártkongresszus alkotó munkálatai végeztével újra a mindennapok feladatai foglalnak el, de idegeinkben hordjuk mindnyájan az elhangzottak dúsító összegét: a megnőtt erkölcsi felelősséget. Egy teljes évtized új történelmét határozta meg a Román Kommunista Párt legfőbb eszmei fóruma. A jelentések, felszólalások és határozatok a közügyek egészét ölelték fel, s így a közélet bármely munkahelyén — mezőn és gyárban, laboratóriumban és irodában, iskolában és szerkesztőségben — meg lehet fogalmaznunk az 1971—1975-ös ötéves terv vagy az 1976-tól 1980-ig kibontott országfejlesztési elgondolások konkrét teendőit. Tudásnak és hivatásnak valóságos enciklopédiája a kongresszusi anyag, s mindnyájunktól függ, hogy a közös akarattal előirányzottakat meg is valósítsuk.

Erkölcsi felelősségről szólva, már maga az erkölcsi elv is történelmi eredmény. A marxi—lenini ideológia az objektív szükségességek tudományos felismerésekor eredendően magában foglalta egy új, reális emberség erkölcsi spektrumát, de ahhoz, hogy a szocialista humánus valóság-normái kibontakozhassanak, az osztályharc stratégiájának és taktikájának politikai győzelemmé, a kommunista társadalmi elképzeléseknek hatalommá és közüggé, az elvi fogalmaknak kemény önbírálatokon át a népelet javaivá kellett válniuk, forradalmi fordulatot adva az emberiség fejlődésének. Megvalósult és kiteljesedett a mi új társadalmi rendszerünk is, kölcsönhatásban a szocializmus útján elindult más országokkal, s erőnk jele, hogy az erkölcsi potenciál immár cselekvéseink erkölcsi gyakorlatává alakulhat. S mert filozófiánk materialista, maga az erkölcs sem lebegő eszmeiség, hanem magatartás, az új ember viszonyulása kis és nagy közösséghez, hazához és nagyvilághoz, nem is elvontan, hanem a korszerű munka és életforma konkrét vállalásaiban.

Mindazok, akik akár küldöttként és meghívottként, akár a televízió és rádió mellett, vagy legalábbis a lapok olvasóiként tanúi voltak a bukkaresti nagy napoknak, tudják, hogy jövőnk előkészítésében a kongresszus a múlt erőforrásaiig nyúlt vissza. Feledhetetlen jelenet volt a szocializmus mai lehetőségeit megalapozó forradalmak és szabadságharcok egykori harcosainak felvonulása a Köztársasági Palota kupolatermében. Az októberi forradalom és a magyar kommün, a spanyol polgárháború és a kínai forradalom, a francia ellenállás, a jugoszláv partizánharc és a szlovák nemzeti felkelés, a dán, lengyel antifasiszta harcok és a szovjet

hadsereg oldalán Románia, Magyarország és Csehszlovákia felszabadításában részt vett román hadsereg veteránjai üdvözlétükkel mai mivoltunk eredetét jelképezték, s proletár internacionalizmusuk a jövővivő pártosság félreérthetetlen alaphangja lett.

A forradalmi kiinduláshoz, a kommunista ős-elvszerűséghez való hűség futott végig a hétnapos kongresszus mindama fejtegetésein, melyek Románia Szocialista Köztársaság és vezető pártja mai kifejtett erkölcsi magatartását igazolták a szocialista államok egységéért, a világ összes kommunista és munkáspártjainak összefogásáért tett erőfeszítések során. A Nicolae Ceaușescu elvtárs előterjesztette jelentés szerint „nincsenek leküzdhetetlen akadályok az összes szocialista országok szoros együttműködési kapcsolatainak kiépítésében. Úgy véljük, ha azt helyezük előtérbe, ami közös és egyesíti a szocialista országokat, mind a szocializmus, mind az imperialistaellenes harc ügyének legszentebb érdekeit, ha a közöttük levő kapcsolatokat a szocialista internacionalizmus elveinek — a függetlenségnek és nemzeti szuverenitásnak, a jogegyenlőségnek, a belügyekbe való be nem avatkozásnak, a kölcsönös előnyöknek és elvtársi segítségnyújtásnak — a tiszteletben tartására alapozzák, akkor a jelenlegi nézeteltérések és feszültségek áthidalhatók“. A húszmillió Románia erkölcsi habitusával jelentős összekötő láncszem a szocialista erők között.

Es csak természetes, hogy a földrajzi és történelmi adottságok mélyreható elemzésekor hazánk kommunistái reálisan ítélik meg Románia konkrét tájékozódási szükségleteit a szocialista erők láncolatában. „Szeretném kiemelni itt, a kongresszus előtt — mondotta Nicolae Ceaușescu elvtárs —, hogy pártunk hagyományos politikai vonalának szellemében a jövőben is fejleszteni fogjuk a Szovjetunió Kommunista Pártjához, a Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetségéhez fűződő baráti és sokoldalú együttműködési kapcsolatunkat, amely országunk külpolitikájának egyik alapköve.“ Ugyanez a szolidaritás jellemzi külpolitikánkat a többi szomszédos vagy távolabbi szocialista országgal való kapcsolatunkban, hűen a szocialista egység követelményéhez. Az Al-Dunánál elterülő Románia jelentőségét Marx már a fejedelemségek egyesülése előtt felismerte, s ez a helyzeti szerep kötelez ma is, amikor külpolitikai tevékenységünk közvetlen homlokterébe az európai szocialista országok kommunista pártjaival és népeivel való kapcsolataink fejlesztése alapján az általános európai biztonság megteremtésére irányuló erőfeszítés került, s közvetlenül is az a fáradozás, hogy a Balkán-térséget a jószomszédság övezetévé változtassuk.

Az erkölcsi motiváció világos: a világ békéjét csak a haladás és civilizáció ellenségének, az imperializmusnak a leküzdésével lehet becsülettel és eredményesen szolgálunk. Megragadóan emberi volt az a bizalom, mellyel a még elnyomott népek, a gyarmati vagy újgyarmati kiszolgáltatottság ellen küzdő országok felszabadító mozgalmainak küldöttei — ázsiaiak, afrikaiak, dél-amerikaiak — a Román Kommunista Párt kongresszusához fordultak, s azzal a következetes magatartással, mellyel az antiimperialista világerők gigászi jelentőségét szolgáltuk, ki is érdemeltük ezt a bizalmat. Az amerikai imperializmus támadásának kitett vietnamiak, az arabok, a portugál gyarmatok küldötteinek tüntető fogadtatása a kongresszus egy-egy forrponjtja volt, s a célirányosság emez erkölcsi kontextusában válik igazán érthetővé a pártunk nyújtotta közös antiimperialista platform-ajánlat: a szocialista országok testvérpártjaival folytatandó mindenkori vélemény-, információ- és tapasztalatcseré, a közös ügyek megtárgyalása, tiszteletben tartva minden párt ama jogát,

hogy önállóan határozzon bel- és külpolitikájáról a szocializmus és kommunizmus szolgálatában betöltött szerepe szerint.

A szocialista internacionalizmus ország-világ előtt erkölcsi magatartásunk mértéke következetes külpolitikánk és belpolitikánk őszinte egységében.

*

Mint tudatformáló, értelemfejlesztő orgánus, a Korunk elsősorban ott igyekszik levonni a X. kongresszus kollektív bölcsességében fogant program tanulságait, ahol az ország jövőbeli gazdasági és szociális-kulturális fejlődésének alapvetése a tudományos-műszaki forradalommal és a ma időszerű ideológiai feladatokkal ötvöződik. Mint már a négy évvel ezelőtt lezajlott, s pártunk modernizálódásában oly fontos határkövet jelentő IX. kongresszuson is, most újra nyilvánvalóvá vált, hogy sem a szocialista iparosítás fokozott ütemű folytatása — mint haladásunk és népjólétünk legfontosabb feltétele —, sem a mezőgazdaság belterjes és sokoldalú fejlesztése, s egyáltalán, társadalmunk műszaki-anyagi bázisának erősítése és fokozódó internacionális termelési együttműködésünk nem valósítható meg a művelt ember, a céltudatos állampolgár, a hivatásában hívó hazafi bevetése nélkül. Megnőtt és a jövőben még inkább emelkedni fog a tudományos és lélektani serkentők, a tanulás és kutatás, az elvi meggyőződés és vállaló öntudat közügyi súlya.

Ion Gheorghe Maurer elvtárs előterjesztésében félreérthetetlenül kifejezte a tudományos tájékozottság és színvonal mindenben érvényesülő primátusát. „A tudomány lépten-nyomon fellelhető a mindennapi életben — fejtegette —, elsősorban, robbanásszerűen fejlődő hajtóerő szerepét tölti be, és ma már annyira érzékelhető valóság, hogy még a kevésbé művelt ember is hovatovább tisztába jön vele. A jelenség felmérhetetlenül növeli az emberek bizalmát alkotó erőikben és képességeikben, gyarapítja kezdeményező készségüket, a legbonyolultabb kérdések megoldására bátorítja őket. Jogosan szokták mondani, hogy a modern tudomány újabb dimenzióval gazdagítja az embert. A szocializmus virtuálisan a legtágabb lehetőségekkel rendelkezik ahhoz, hogy a tudományos és műszaki gondolkodás eredményeit elevenen ható valósággá tegye a gazdasági és társadalmi életben, és az összes dolgozók javára gyümölcsöztesse. Ez azonban — bizonyos értelemben — csupán potenciális előny, mert valósággá válása a hazai tudományos kutatás rendszeres bővítésével egyidejűleg a leggyakrabban megköveteli a tudomány világviszonylatban elért legújabb eredményeinek mélyreható ismeretét.“ A román párt és állam e felismerések alapján bővíti gazdasági kapcsolataival egyidejűleg a műszaki-tudományos együttműködést mind a KGST tagállamaival, mind a nem szocialista rendszerű országokkal, fenntartva szabad elhatározását a saját adottságai szerint való cselekvésben. A tudomány és termelés szoros egységének követelménye érvényesül mindazokban az előirányzásokban is, melyekkel a kongresszus a kutatási tematika jelenlegi szétszórtsága és esetenként elszigetelt személyi volta helyébe a tudományos erők jobb és reálisabb — a gazdasági feladatokhoz idomuló — felhasználását, az oktatás bővebb szakosítását, a reáliák szükség szerinti előtérbe helyezését, a tananyag korszerű felfrissítését és mindenkori pótlását, a célszerű káder-utánpótlást javallotta.

Minden izünkben modern ország akarunk lenni, s míg egyfelől megnöttek az igények a tudomány embereinek konkrét használhatósága iránt, fennáll a követelmény az ipar és mezőgazdaság további gyakorlatával szemben is. Ion Ursu elvtárs, a Kolozs megye küldöttként felszólaló atomenergetikus, megmondta: „Az is igaz, hogy a kutatás értékesítésének megvalósításáért az iparnak a maga módján sokkal

nagyobb érdeklődést kell tanúsítania az új elsajátítása, egy közös nyelv kialakítása iránt, a kutatás—tervezés—termelés természetes láncolatában.“

Abban a benső forrásban, mellyel ma folyóiratunk szellemi őrhelyén újrafogalmazzuk Gaál Gábor-i örökségünket, egyaránt számba kell vennünk a nemzetközi tudományos ismeretcsereit, a honi kutatásokat s az eredmények tervbe és terelésbe illesztett alkalmazásait, hogy sokoldalúan érvényesíthessük tudomány és technika haladását népszolgálatunkban. Egy sajátos mozzanat mint a honi fejlődés eredménye hozzásegít bennünket a legajánlatosabb módszerhez is, mellyel az újat leginkább rögzíthetjük az olvasók táborában. A polémikus formákra, a dolgok lenini megközelítésére, dialógusokra gondolunk, mondhatnók így is: agyüzemeltetésre a témák maghasadásának és konkrét használhatóvá tételének értelmében. Paul Niculescu-Mizil elvtárs kongresszusi beszédében kifejtette, hogy a szocializmus a tudományon és műveltségen alapul, ideje már a kommunizmus felé való haladásban a fizikai és értelmi munka kiegyenlítődéésének (nem a színvonalat csökkentő uniformizálással, hanem ellenkezőleg, a társadalom összes tagjai magas fokú kulturáltságának biztosításával), és sohasem volt annyira szükséges, mint ma, hogy a marx—lenini ideológiát élő tudománynak tekintsük, dogmatikus korlátok nélkül. Az önálló gondolkodás legjobb ösztönzője pedig a szabad véleménynyilvánítás, az ideológiai eszmecsere. „Pártunk ösztönzi és támogatja az ilyen tudományos és szellemi vitákat — mondotta —, s nem fél attól, hogy a vita során esetleg téves nézetek is felszínre kerülnek. Hiszen a vélemények harcában az ilyesmi elkerülhetetlen, s különben is a vélemények összecsapása nélkül hogyan dönthetnók meg a téves nézeteket, hogyan domboríthatnók ki az igazságokat?“

Gondolatgazdag, de motivált, belső cél-indítékú vitára gondolunk, nem a szocializmussal ellentétes bürokratikus manipulációkra vagy a kérdések absztrakt és anarchikus kezelésére. A X. kongresszus eléggé megbélyegezte a papirosformákat, melyek a tényleges társadalomfejlesztés, az emberért való tettebeli gondoskodás akadályai, s több szónok nehezményezte a legfeljebb kísérleti és tájfelentőségű, de a közvetlen kérdések megoldását megkerülő gondolatfutamokat is, melyekkel tudósaink, íróink és művészeink nemegyszer élnek. Szellemi állomáshelyünkön jól tudjuk, hogy a közérthetőség követelményével is vissza lehet élni, ha azt antiintellektuálisan fogalmazzák meg, viszont éppen a X. kongresszus magas igényessége, korszerű intellektualizmusa teszi lehetővé, hogy kulturális tömegszolgáltatásunkban a legmagasabb tudományos és művészi szintről is éltető erkölcsi kezdeményezést sugározzunk, olyan életmodellt, mellyel magasabban reprodukálhatja magát ember—ségeben az ember.

A ránk váró feladat sokszoros. Ideológiai felkészültséggel s állandó gyakorlati tapasztalatszerzéssel főleg társadalomtudományi munkásságunkat kell a dolgok jobb felméréséhez és intézéséhez eszközül nyújtanunk, s bizonyára jó előkészület volt mindaz, amit a szociológiai kutatások konkrétta váltása, a szociográfiai-monografikus és helytörténeti hagyományok felújítása, a modern szociometrikus elemzések szorgalmazása és a nemzetiségi önismeret kialakítása terén éppen a kisközösség, a szocialista család és munkahely, a falufejllesztés és az urbanisztika javára megkíséreltünk. Mindennek felsőbb betetőzése, az állam szerepének újszerű feldolgozása, a pártosság bővebb társadalmi értelmezése azonban még hátra van, mert bibliográfiánk ismeretében nincs kétségünk, hogy az általános igazságok ismétléséből nem mindig jutottunk el időszerű és hasznos tartalmi megfogalmazásokig. Abban az ütemben, mellyel „szocialista társadalmunk sokoldalú fejlődésének követelményei — amint Nicolae Ceaușescu elvtárs jelentésében kifejtette — szükségessé teszik az állam, a központi és helyi állami szervek általános tevékenységének töké-

letesítését, tömegkapcsolataik erősítését, a szocialista demokrácia fejlesztését, egész népünk bevonását a társadalom vezetésébe“, a Korunk munkatársi gárdájának is ki kell szélesítenie konkrét érdeklődési és feldolgozási körét a társadalmi és állami rend soros problémáira, hozzájárulván a párt ideológiai tevékenységéhez: a tömegek szocialista öntudatának növeléséhez.

A feladatok vállalását megkönnyíti s az olvasók közt elérendő hatékonyságot lényegesen növeli az a felemelő légkör, mely — a IX. kongresszus óta fokozódó mértékben, és most a X. kongresszuson teljes katartikus töménységével — lehetővé tette a múlt hibáinak kiküszöbölését, a dogmatikus torzulások, a szocializmus emberségével ellentétes törvénytelenségek, s tegyük hozzá: a szocialista pártok és államok közti elítélések, kirekesztések és elmarasztalások kritikai felszámolását, az ember egyéni értékének hangsúlyát a szocialista közösségben. Ha már kimondottuk, hogy modern ország akarunk lenni, büszkén tegyük hozzá, hogy felfogásunkban ez a modernség elválaszthatatlan a szocialista humánnum erkölcsi magatartásától.

•

Külpolitikailag is, belpolitikailag is soron volt a „nemzeti“ megkülönböztetése a „nacionalista“-tól, vagyis a közéletünkben vállalt és vallott szocialista nemzet- vagy nemzetiség-kategória szembesítése a tartalmában is, szerepében is más, feudális-polgári eredetű történelmi képletekkel. Tény, hogy a legkülönbözőbb eszmecserékben nemegyszer felmerült a sematikus azonosítás, mely együtt járt a napjainkban is, tényérvényű nemzet- vagy nemzetiség-volt elködösítésével és megtagadásával, esetleg a reálisan gondolkodók meggyanúsításával. Fontos volt ez a fogalmi tisztázás azért is, mert éppen mindnyájunk közös ellensége, az agresszív imperializmus fenyegeti állandóan a nemzeti szabadságmozgalmakat, a független társadalmi struktúrák kialakulását és létezését, ezek szabad szövetkezése helyébe a maga neokolonialista sablonjait, megtévesztő kozmopolitizmusát állítva.

Nicolae Ceausescu elvtárs a szocialista nemzet virágzásáról, erejének és összeforrottságának fejlődéséről szólva leszögezte: „A nemzet szerepe és küldetése nem szűnik meg a proletárforradalom után, a társadalom szocialista alapon történő forradalmi átalakításával egyidejűleg sem. Ellenkezőleg, a kapitalizmusról a szocializmusra való áttérés azt is jelenti, hogy a nemzet minőségileg magasabb fokra emelkedik. A szocialista nemzet, mely a kizsákmányolás és elnyomás felszámolásán, a társadalmi igazság és egyenlőség meghonosításán alapul, első ízben biztosítja az összes osztályok, a társadalom valamennyi tagja érdekeinek és törekvéseinek egybefonását, mozgásba hozza és a haladás és felvirágzás irányába tereli az egész nép energiáját. Meggyőző ebből a szempontból a román nemzet kialakulása, amely mint köztudomású, az idegen uralom miatt rendkívül nehéz történelmi körülmények között ment végbe, és sokkal később fejeződött be, mint más országokban. Nemzetünk alkotó energiája és képessége alig az ország felszabadulása után, a munkásosztály hatalomra jutása, a kizsákmányoló osztályok felszámolása és a szocialista rendszer megteremtése után szabadult fel teljesen és vált óriási dinamikus erővé Románia haladásának és civilizációjának útján.“

Csakis a történelmi mozgások e reális számbavételével lehet összehasonlítani a nemzetalakulás különböző fázisait, megállapítani, hogy míg a kapitalista rendszer osztályviszonyai a nemzetek közt is antagonisták ellentéteket teremtenek, addig a szocializmus nem más nemzetek érdekeinek rovására fejleszti ki a nemzetet vagy nemzetiséget, hanem éppen ellenkezőleg: a nemzeti és nemzetiségi erők teljes érvényesítését az érdekek szerves összehangolásával, élő internacionalizmussal támasztja alá.

A szocialista román nemzet öntudatának és internacionalista helytállásának marxi—lenini kifejtése és magyarázata alapján Nicolae Ceaușescu elvtárs következetesen rátért a nemzeti kérdés belső megoldásának mérlegelésére is, leszögezve minden román állampolgár lehetőségét — nemzetiségi különbség nélkül — a sokoldalú társadalmi érvényesülésre. Az összes megyék együtemű felemelése, az együttlakó nemzetiségek soraiba tartozó dolgozóknak a párt- és államéletben való teljesen egyenrangú részvétele, a nemzetiségi óhajok figyelembe vétele és megoldása, az anyanyelv és kultúra szabad használata, a nemzetiségi oktatás és művelődés elősegítése, a sajtó- és könyvkiadás a nemzetiségek anyanyelvén, a román nyelv megtanulásának megkönnyítése s a nemzetiségi dolgozók tanácsainak hozzájárulása egész lakosságunk egységének megacélozásához magában foglalja mindazt, ami a román szocialista nemzet oldalán az együttélő nemzetiségek szocialistává válását is biztosítja. A kongresszuson is elhangzott pártunk főtítkárnak ismert s népszerű, immár szállóigévé vált mondása: „A közös munka, a közös alkotás egyre szorosabbra vonja a román nép és az együttlakó nemzetiségek egységét a szocialista Románia nagy családjában.“

Érthető az a mindnyájunkat kifejező figyelem, mellyel a főtítkári fejtegetésekre Fazekas János elvtárs reagált, amikor nemzetiségi vívmányainknak a IX. kongresszus óta végbement gazdagodási folyamatát értékelve kijelentette, hogy „ebben kivételes érdemei vannak Nicolae Ceaușescu elvtársnak, aki mindig az élen járt a párt harcában a szocialista építés összes lenini elvei tiszteletben tartásának biztosításáért — s közöttük az ország összes állampolgárai teljes jogegyenlőségének elvéért is —, s elnyerte ezzel az egész nép, az együttélő nemzetiségek határtalan szeretetét és megbecsülését“.

Mondjuk ki itt: új feladataink teljesítése küszöbén szívből köszöntjük lapunk vezérhelyén Nicolae Ceaușescu elvtársunk másodszori megválasztását a Román Kommunista Párt főtítkárává. Benne látjuk bel- és külpolitikánk kedvező — az objektív történelmi szükségleteknek és a mi erkölcsi magatartásunknak, alkotó hazafiságunknak egyaránt megfelelő — személyi zálogát, s magyarságunk bizalmát csatoljuk a román nép nagy fiának országos és nemzetközi megbecsüléséhez.

Ami Fazekas János elvtárs kongresszusi beszédét illeti, az történelmi egészében mutatta ki a romániai magyarság egyenrangúvá válásának szocialista útját, kezdve a román, magyar és más nemzetiségű dolgozók közös harcainak hagyományától a polgári-földesúri rendszer erőszakos beolvasztási politikája ellen nyújtott kommunista támogatáson át egészen a szocialista rendszer forradalmi kialakulásáig, amikor is az események szocialista nemzeté alakították a román nemzetet és szocialista nemzetiségekké az együttélő nemzetiségeket, továbbfejlesztve az egész nép összeforrottságát. A szónok szembenézett a szocialista építés negyedszázada alatt felmerült akadályokkal és hiányosságokkal is, melyeket sorra legyűrt a Román Kommunista Párt, ügyelvén arra, hogy marxi—lenini politikáját végül is úgy alkalmazzák, ahogy elgondolta. „Éppen ennek folytán emelkedhettek — mondotta Fazekas János elvtárs — a nemzetközi példa rangjára pártunk történelmi győzelmei és rendkívül gazdag tapasztalatai a nemzetiségi kérdés megoldásában.“ A romániai magyar nemzetiség kulturális élete, irodalmi és művészeti termése, öntudatának kialakulása valóban fellendült, s ezt a pezsgést nyomon követi az iskolaügy és közigazgatás fokozott törődése is az anyanyelv intézményes szolgálatával az ország fejlődésének szükségletei arányában.

Pártunk nemzetiségi politikájának eddigi eredményeit méltatta a kongresszuson Péterfi István elvtárs is, amikor mint a Romániai Magyar Nemzetiségű Dolgozók Tanácsának országos elnöke az anyanyelven való oktatás számadataira hivatko-

zott, s kijelentette: „A szocialista Románia tapasztalata ragyogóan bizonyítja, hogy a szocialista rendszer új utakat tárt fel a nemzetek és nemzetiségek sokoldalú szellemi felvirágoztatása számára.“ Egy másik jeles szónokunk, Sütő András, a X. kongresszus pódiumáról előbb írói hitvallást tett az irodalomnak a népelettel való egybeforrottsága mellett, a társadalmi felemelkedés reális eszményét állítva minden fanatikus idillizmussal vagy elidegenedéssel szembe, majd a nemzeti kérdés megoldásában elért eredményeket éltette, elsősorban a beruházásoknak a megyék közti harmonikus beütemezését s az állam állandó gondoskodását a szociális és kulturális szükségletekről, vagyis a nemzetiségi egyenlőség anyagi alapjának döntő fontosságú biztosítását, ami egyben a romániai magyarság kultúrájának a felvirágoztatását és az anyanyelven történő állami oktatásnak a fejlesztését jelenti. „Éppen ezért — mondotta — állandóan azon igyekezünk, hogy tisztán tartsuk a román nép és az együttélő nemzetiségek testvériségének forrását. Ez a testvériség a közös harcban született meg és folytatása a nagy gondolkodók és alkotók, elsősorban egy Bălcescu vagy Petőfi törekvéseinek, azon történelmi alakokénak, akik mindig találkoztak a jövő boldogabb, szabad életének, egy olyan életnek a felkutatásában, ahol nincs többé sem nemzeti elnyomás, sem pedig az ember ember általi kizsákmányolása.“

A múltban gyökerező és a jövőbe lombosodó feladatunk lévén a romániai magyar nemzetiség szocialista tudásának és tudatának, kommunista pártosságának és erkölcsi humánjának, a román szocialista nemzettel való családi összetartozásának és testvéri együttműködésének — egyetlen jelzéssel: szocialista hazafiságunknak — bensőséges, tájékoztató és nevelő szolgálata, sorozatosan tűzzük magunk elé a X. pártkongresszus témaköreinek tudományos feldolgozását és művészi kifejezését, hozzájárulva közös szocialista kultúránk gazdagításához.

Kazinczy Gábor:
Keletkezés

